

«Els empresaris som els més progressistes»

Quan l'afer SAVE entrà als tribunals i augmentà la polèmica, Vicent Iborra va dimitir com a president de la CEV —Confederació Empresarial Valenciana, d'àmbit provincial— i, igualment, de la presidència de Cierval —patronal que agrupa tots els empresaris del país—, que corresponia en torn rotatori a la CEV.

El nou candidat que rebé més suport, Pedró Agramunt, és, alhora, president de l'Associació Valenciana d'Empresaris —AVE—, una organització amb una influència progressiva i, tal com s'ha vist, bastant decisiva, i amb uns objectius, evidentment, molt lluny del paper institucional que juga la CEV. Els afiliats de l'AVE han hagut d'escoltar-se algunes crítiques referents a la usurpació de protagonisme polític respecte a la patronal valenciana, sempre de sectors identificats entre posicions molt conservadores.

Els homes de l'Associació Valenciana d'Empresaris representen una alternativa distinta, identificada com a més progressista, una manera de fer empresa diferent al patró imposat per homes com Vicent Iborra, model d'empresari modèlic, fins i tot paternalista, aglutinador i conciliador de tendències. De la nova alternativa, tot just ara perfilada, hem parlat amb el nou president, Pedró Agramunt, conseller delegat de Tycesa, comercialitzadora dels productes Sáez Merino per a l'exterior, i amb el qui n'ha estat president en funcions, fins que Agramunt ha pres possessió del càrrec, Salvador Fernández Calabuig, també afiliat a l'AVE i pertanyent al sector del metall.

—iCom s'ha arribat al moment actual, després de la dimissió de Vicent Iborra?

—En els dies en què ix a la llum el tema SAVE, Vicent Iborra rep el suport del seu comitè executiu i decideix de continuar, però, després, en un moment determinat, considera oportú de presentar la dimissió. Ho fa i comença un procés de determinació de candidats. Finalment, Pedró Agramunt configura una candidatura que sembla aglutinar els distints sectors del món empresarial valencià.

Pedró Agramunt, nou president de la CEV. Salvador Fernández Calabuig, ex-president en funcions. Tots dos provinents de l'Associació Valenciana d'Empresaris, un grup que ha replegat la força homogeneïtzadora de Vicent Iborra.

Jeroni Castelló

P. Agramunt: «No ocupem a nivell d'estat el lloc que ens correpon».

—jAmb l'oposició dels empresaris alacantins?

—Alacant és una ciutat bastant allunyada de València, amb un sentiment respecte a la força de la «província» molt fort. Alguns empresaris del sud, és cert, van ser els qui es van mostrar més reactis a la continuïtat d'Iborra, però al final vam arribar a un acord conjunt.

—Abans de la dimissió d'Iborra, la premsa d'Alacant va arribar a insinuar un trencament dins de la CEV.

—Sí. Ja ho he dit. És una zona

molt peculiar. No volen ser absorbits en cap sentit per la metròpolis. Ho entenc perfectament. Els alacantins no van assumir que Iborra continués presidint la CEV. Però ara, per exemple, el mateix vocal que va presentar la dimissió arran d'aquells fets ni tan sols ha arribat a fer-la efectiva.

—Diuen que Iborra feia de conciliador entre totes les comarques, que aglutinava totes les opinions.

—Ara les coses poden continuar igual i, inclús, poden millorar. L'altre dia vam mantenir una reunió de Cierval, la patronal de tot el país, i la gent es va manifestar disposada del tot a continuar formant una estructura supraprovincial, dins un acord global.

—iHi ha un empresari valencià o, per contra, n'hi ha uns de «valencians estrictes», uns altres d'«alacantins» i uns altres de «castellonencs»?

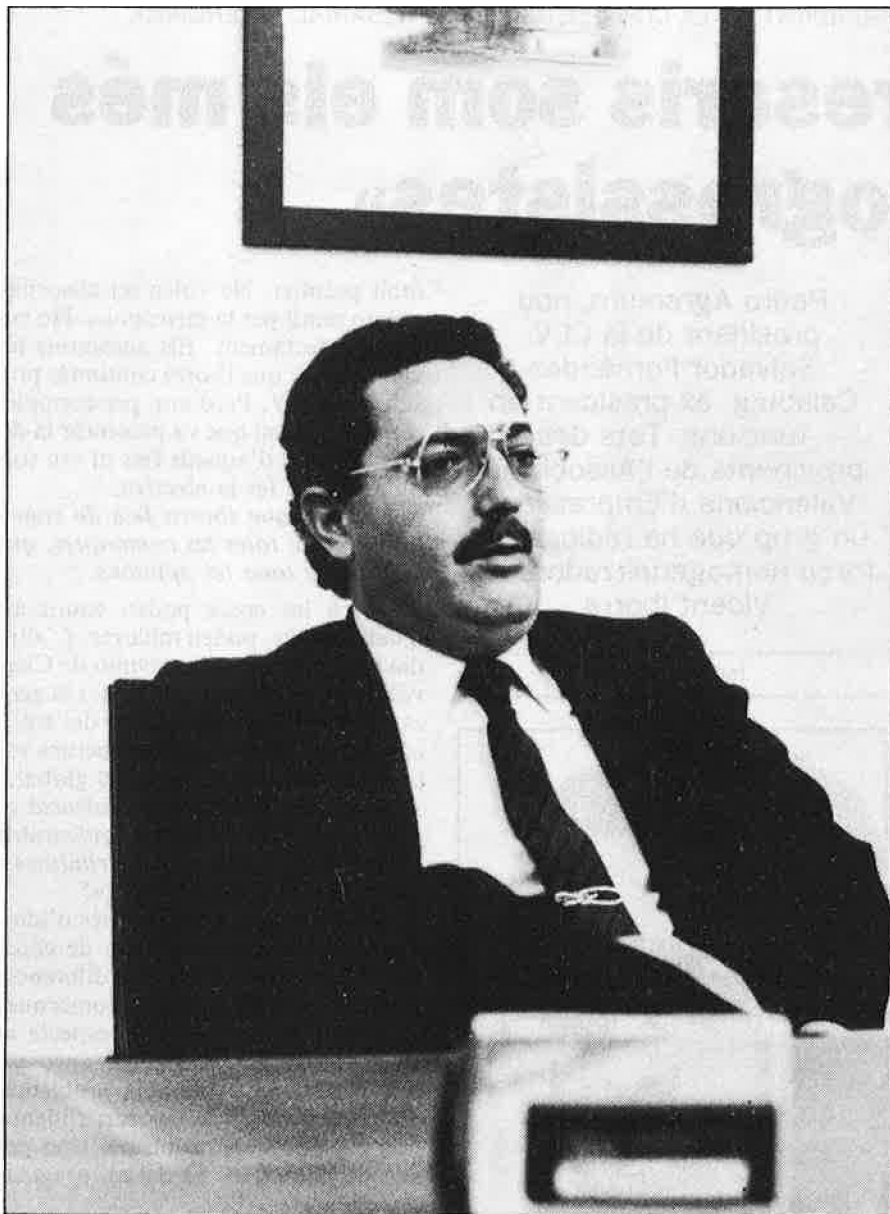
—Això és un problema més d'idiosincràsia d'empresa que no de consciència de país. La mateixa diferència existent entre les distintes comarques —mirem, si no, l'Alcoià respecte al Vinalopó, dins la mateixa «província» d'Alacant— planteja problemàtiques distintes. L'empresari s'identifica per grups de problemes i no per uns altres factors. És del tot pragmàtic.

—Aquests dies, en algunes declaracions, vostès han assenyalat que València era el «farolillo rojo» de l'economia estatal.

—Sí. No ocupem el lloc que ens correpon, i no només a nivell econòmic, sinó en molts altres àmbits. Si considerem el producte brut estatal, la nostra representació es troba per sota del pes que representem en aquest producte, a tots els nivells. De tota manera, darrerament, les coses estan canviant, i estem avançant bastant, però encara les diferències respecte a altres zones de l'estat són òbvies.

—Quan diu això, potser algú podrà pensar que no han estat, precisament, els empresaris valencians l'avantguarda pel que fa a la consciència de país, ni tan sols de cara a la reivindicació autonomista. Que són uns altres sectors els qui han fet força.

—No hi estic d'acord. A València

el sentiment regional és molt fort i molt sentit, i els valencians ens sentim molt valencians. Però no hi ha ací —i això ens diferencia, per exemple, de bascos i catalans— un sentiment nacionalista entès d'una altra manera. El valencià se sent valencià i espanyol, i no una cosa més que l'altra. Això no és ni millor ni pitjor. Ens identifica, i cal assumir-ho.

—*Tal vegada la història massa recent de l'empresariat industrial valencià ha fet que no prenga un paper capdavanter en aquest sentit. I que no haja influït més en uns altres camps, socials, cívics o culturals...*

—La primera part és certa. La burgesia valenciana industrial comença a desenvolupar-se durant la postguerra. Arriba tard. Perquè no n'hi havia necessitat o per qualsevol altra causa. Però tampoc no podem acusar-la d'una excessiva despreocupació cívica o cultural. Passa que naix tard i en un moment en què, precisament, comencen els atacs a l'empresariat. En una època en què els empresaris tenen la culpa de tots els mals del país. I jo crec que és precisament a l'inrevés. Totes les coses bones que hi ha a Espanya ho són gràcies als empresaris. Hem de començar a dir això. A perdre la por a crítiques que ens ploïen de tot arreu.

D'aquesta manera, quan la gent s'anime i es senta orgullosa de ser empresari, hi haurà més actuació pública, en uns altres àmbits. Cal que la figura de l'empresari siga acceptada, inclús, mimada. Ha de ser així. Ja que el sistema econòmic que tenim és el millor i no el menys dolent —n'estic convençut—, hem de defensar-lo, juntament amb la figura de l'empresari, que el fa possible.

A poc a poc, doncs, aquest empresari pot trobar el clima favorable que faça que treballes en tots els altres camps, que no es tanque en la seua indústria. I ja s'han fet coses en aquest sentit. Amb un nou ambient creat entre tots —inclosos els mitjans de comunicació— el futur es pot presentar d'una altra manera, millor.

—*Malgrat la crisi, z Crisi que, en el cas valencià, quins sectors ha afectat més?*

—És difícil fer distincions per sectors. Caldria un estudi molt detingut. Ara, hem de tenir en compte que les empreses valencianes són clàssiques, manufactureres, del sector de béns de consum. Aquests sectors l'han sentida dèbilment. Algunes passen per moments difícils, però, en general, no hi ha tanta crisi com es pot pensar, si mirem uns altres sectors com ara la gran

«Cal que la figura de l'empresari siga acceptada, mimada».

siderúrgia, que no sé fins a quin punt es pot considerar com una iniciativa nostra.

La nostra empresa és petita, els béns són de consum i s'han de continuar venent, perquè la gent segueix consumint. I es continuarà exportant. L'únic problema és abaratir costos. Així, hi ha ara la necessitat d'introduir nova tecnologia, mecanitzada, robotitzada, totalment aplicable, en termes generals, als sectors industrials valencians. I ens trobem amb el problema —dur, però clar— de la rigidesa de les relacions laborals espanyoles. La situació laboral espanyola és tremendament rígida, quasi la mateixa que s'aplicava durant l'antic règim, amb alguns nous matisos, que només són això, matisos. I no s'adapta a les circumstàncies actuals.

—*Al seu parer, com es podria resoldre una qüestió tan difícil?*

—Si per fabricar millors productes cal introduir en la fàbrica un robot que acabe amb alguns llocs de treball, hi ha que, entre el cost de la maquinària i el dels acomiadaments, la millora és impossible. I això són problemes que cal resoldre aviat, perquè la indústria valenciana ocupa moltíssims llocs de treball. No és una indústria punta.

Mirem, si no, el cas de la indústria submergida. ^Com es podria solucionar? Claríssim. Cal modificar la rigidesa de les relacions laborals, d'una banda, i el sistema de finançament de la seguretat social, de l'altra. Que ningú no es pense que l'empresari de l'economia submergida el que vol és eludir impostos. Això és absurd. L'explicació d'aquest tipus d'empresa són les càrregues de finançament de la seguretat social, que, pel que fa als empresaris, es situen prop del vuitanta per cent, molt per damunt dels altres països europeus. Així de brutal.

I aquestes crítiques no són noves d'ara. Les mantenim des del començament de la democràcia. Si tot ha canviat, no podem continuar igual en aquesta parcel·la. Si fóssim encara un mercat aïllat, doncs, bé, fabricariem per consumir dins les nostres fronteres. Però, si cal competir dins la CEE, els intercanvis ens obliguen a reduir la inflació i a canviar el mercat de treball. Si no, any a any, perdrem competitivitat.

—*De cara a aquesta competitivitat, i no falla l'apartat del disseny, la innovació i, també, el de la comercialització, potser desfasat? i És a dir, només es pot competir amb preus baixos i abaratint els costos?*

—No. Pel que fa a la comercialitza-

ció, els valencians som un exemple dins l'estat. És una tradició de segles. Ens hem dedicat a vendre i comprar, de sempre. No ens hem ocupat en batlletes, i per això tenim poques gestes guerrerres per contar. Però sí que tenim victòries comercials. Mira, si no, l'exemple dels exportadors de taronges, que són els qui hi han marcat el camí. Seguint-lo, la indústria ha trobat uns sistemes eficaços de venda a l'exterior. En som un exemple.

acte de la nova junta directiva de la CEV ha estat visitar el president Lerma. Tot això, ho tenim ben assumit.

—*li amb el món de la cultura?*

—Crec que en aquest tema s'ha fet demagogia. És una qüestió que hem de dur avant entre tots. No pot ser minoritària, com han pretès alguns estaments exclusivistes, progressistes, segons ells. Perquè per a mi, institucionalment, els més progressistes som els empresaris, que invertim i reinvertim,

Pedró Agramunt i Salvador Fernández Calabuig.

Respecte al disseny o a la innovació, això no vol dir vendre més car. No és tan simple. Una tecnologia nova demana abaratir costos. En aquesta àrea cal treballar més, però nosaltres no anem a la cua.

—*I Quines són les relacions de la CEV amb la Generalitat valenciana?*

—Només poden ser excel·lents. No ens ho plantejem d'una altra manera. És el nostre govern. Encara que en problemes molt concrets, a nivell administratiu, puguem tenir idees distintes. A nivell institucional, el primer

i canviem d'estructures i de criteris. Si hi ha algú que siga progressista, som els empresaris.

—*cl a nivell polític, és cert que alguns empresaris són partidaris i impulsen la creació d'un partit conservador d'àmbit exclusivament valencià?*

—A nivell personal, com a ciutadans, cadascú pot jugar la carta que vulga. A nivell institucional, no hi podem jugar cap paper. Políticament, podem ser tan polítics com vulguem, però sempre dins un apartidisme ben clar.